COLECȚIA
Povestiri
ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

MAEȘTRI AI ANTICIPAȚIEI ITALIENE

***

399

399

MAEŞTRI AI ANTICIPAŢIEI ITALIENE

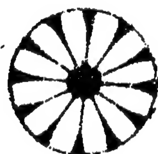
N. L. JANDA:

„O roşcată autentică"

LINO ALDANI:

„Krakenul"

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta şi desenele interioare:
AUREL BUICULESCU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Colecţia „POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Ştiinţa şi Tehnica
Anul XVII
1 iulie 1971

N. L. JANDA*

O roşcată autentică

Mustăţile, mai ales, erau supărătoare: foarte negre şi subţiri, uşor curbate spre colţurile gurii. Şi pomădate.

Încă o dată, André Clement îl scrută pe omul aşezat de partea cealaltă a biroului. Fără îndoială, întreg aspectul său trăda pe detectivul particular de modă veche. Dar poate că totul nu era decît o punere în scenă, nimic altceva decît praf de aruncat în ochii naivilor. Omul cu mustăţi bătea toba cu degetele mîinii stîngi pe marginea scrumierei. Cealaltă mînă era ascunsă probabil în buzunar sau aşezată pe lîngă corp. Braţul drept se mişca încet, ca şi cînd şi-ar fi scărpinat genunchiul.

André observă manşeta destrămată, unghiile nu prea curate şi vîrfurile degetelor pătate de nicotină. Nu, nu fuma pipă, şi măcar prin asta se deosebea de clişeul tipic al detectivului.

— Cazul e al naibii de complicat, spuse detectivul, încetînd brusc mişcarea degetelor de pe scrumieră.

— Da, foarte complicat, conveni André. Şi în clipa aceea înţelese că ar fi făcut mai bine să fi rămas acasă. A se adresa unui poliţist particular era o idee năstruşnică, ivită în mintea sa într-un moment de disperare.

— Dar Jules Laforgue nu se lasă bătut, domnule! Pe uşă scrie **Ochi de linx** şi e adevărat. Tonul fusese emfatic, o emfază care trezi în André o enervare de nesuportat.

Vocea i se auzi umilă, aproape temîndu-se să nu deranjeze:

— Ce se poate face, domnule Laforgue?

Detectivul bătu cu palma în birou:

— Calm, tinere, spuse el, strîngîndu-şi fruntea într-o încruntare cu totul profesională. Deschise o casetă, de unde scoase o fişă

* Aici trebuie să precizăm că N. L. Janda nu este decît un pseudonim al lui Lino Aldani. Laudele pe care cel dintîi le primeşte din partea celui de-al doilea (vezi introducerea în anticipaţia italiană, din numărul 397 al colecţiei) constituie aşadar o autocaracterizare niţeluş umoristică (deşi întru totul întemeiată), a cărei poantă vizează, probabil, şi pe unii cititori italieni, care preferă orice producţie numai să poarte o etichetă transoceanică *(n.r.)*

albă. Ordine, spuse sentențios; înainte de toate, ordine. Scoase capacul de la stilou. Numele, vă rog.

André simți că nu poate rezista impulsului de a se ridica și de a pleca.

— André Clement, răspunse, pe nerăsuflate.

— Vîrsta?

— Treizeci și doi de ani.

— Profesia?

— Medic.

— Aveți cabinet sau lucrați la un spital?

— Eh... nu. Sînt cercetător. Lucrez la Centrul biologic de cercetări asupra cancerului.

— Căsătorit?

— Nu, dar ce importanță are? Eu am venit pentru...

— Dr. Clement, îl întrerupse detectivul, redactarea fișei reprezintă îndeplinirea unei obligații legale precise. Vă rog să vă păstrați calmul. Domiciliul?

— Château Beauregard, Saint Julien.

— Frumos loc, St. Julien! Vara trecută am petrecut o săptămînă de vacanță pe țărm.

— A, da? exclamă André, simulînd interesul.

— Da. De fapt, nu era chiar o vacanță. Mă aflam acolo pentru motive profesionale. Dar era ca și cînd aș fi fost în vacanță: un bărbat gelos mă însărcinase să-i supraveghez soția, o femeie frumoasă, căreia-i plăcea, în vilegiatură, să cam flirteze.

André strîmbă din nas. Să vezi acum — gîndi el — bădăranul ăsta o să-mi spună că frumoasa doamnă a cochetat și cu el. Dar Laforgue nu adăugă nimic în legătură cu episodul. Întinse stiloul și fișa spre André:

— O semnătură vă rog. Și un acont... Deschiderea cercetărilor comportă o anticipație de 25 000 de franci.

Tariful era ridicat, totuși André semnă și plăti fără să se lamenteze.

— Așadar, zise domol detectivul, punînd fișa și acontul în casetă. Așadar... repetă el, trebuie să găsim clasicul ac în carul cu fîn.

— Da, dar fata are părul roșu. Acest amănunt restrînge cîmpul investigațiilor.

— De acord. Va fi totuși foarte dificil să-i dăm de urmă. Vedeți, amănuntul cu părul roșu m-ar putea duce de-a dreptul pe o pistă falsă. Trebuie să ținem seama că, în ziua de azi, o femeie din zece se laudă cu o coamă roșcată. Datorită vopselelor, desigur. Dar inconvenientul stă tocmai în asta, în marea ușurință de a trece de la o culoare de păr la alta. Fata care vă interesează ar fi putut trece, între timp, pe la coafor. Un șampon, și adio păr roșu. Acum l-ar putea avea de un albastru electric sau chiar de un blond platinat...

— Weena are pistrui, puțini pe obraji și chiar pe brațe. E o roșcată autentică...

Laforgue deschise carnețelul și scrise : pistrui.

— O roșcată autentică, într-adevăr ?

— Da.

— Sînteți sigur de afirmația dv., doctore ?

André pufni, vizibil agasat :

— Ascultați-mă, Ochi de linx, am spus „roșcată autentică" ; nu înțeleg de ce acest amănunt vă deranjează atît. De fapt, Weena și eu am trăit în intimitate timp de cincisprezece zile. Nu cred că... În fine, exclud ideea că o femeie ar putea să extindă anumite artificialisme și...

Laforgue tuși.

— Înțeleg perfect, doctore. Aș vrea totusi să vă dați seama de un lucru : întrebările mele nu țintesc să satisfacă o curiozitate personală, ci sînt puse în interesul exclusiv al clientului. În acest gen de cercetări, informațiile de la care se pleacă nu sînt niciodată prea multe. Răsfoi rapid carnețelul, apoi își strînse cu două degete rădăcina nasului, într-o atitudine exagerată de concentrație. Să recapitulăm, reluă el, cu o privire autoritară. Prima dată cînd ați întîlnit fata cu părul roșu a fost acum optsprezece zile, pe plaja din St. Julien. Exact ?

André încuviință, obosit.

— Aveți amabilitatea să-mi repetați amănuntele primei întîlniri ?

— Dar v-am mai spus toate acestea, izbucni iritat André. Și apoi nu văd motivul pentru care să ne oprim la detalii atît de lipsite de importanță...

— Dimpotrivă, sînt foarte importante. Vă rog, expuneți-mi faptele, ca și cînd le-ați fi trecut sub tăcere prima oară.

— Bine. Să fi fost ora 11 ; eram pe plajă, întins la soare...

— Erau mulți vilegiaturiști?

— Nu, zece-cincisprezece cu totul și risipiți. Cunoașteți St. Julien, nu? Locul e frumos, dar sînt puține hoteluri și pensiuni, plaja e aproape întotdeauna pustie. Stăteam deci întins, aproape de mal, și țineam ochii închiși. Cred că eram pe jumătate adormit. Dintr-o dată, deschid ochii și o văd.

— O vedeți?

— Da. Pe Weena. Era în picioare, în costum de baie, la nu mai mult de doi metri de mine, nemișcată. Și mă fixa.

— Fiți mai explicit, vă rog.

— Ce trebuie să explic? Am spus și repet că mă fixa. Poate se afla acolo, privindu-mă țintă, de cîteva minute, n-aș putea spune, stăteam cu ochii închiși...

— Descrieți-mi privirea. Era o ochiadă interesată ?

André nu răspunse. Pedantul acela de detectiv punea la grea încercare sistemul său nervos.

— Încercați să înțelegeți, dr. Clement. Întrebarea mea e justificată. Nu se poate spune, desigur, că St. Julien ar fi o plajă prea frecventată, dar, vedeți, aventuriere se întîlnesc cam peste tot.

André se aprinse de mînie.

— Weena nu e o aventurieră, izbucni, cu o voce mai mult decît furioasă. Știu ce spun, am stat cincisprezece zile împreună și niciodată nu s-a întîmplat să... În sfîrșit, mi-aș fi dat seama. Uitați că Weena a dispărut, dar că din casa mea n-a lipsit nimic, nici măcar un ac...

— Calmați-vă, doctore! Era doar o ipoteză de lucru, o pistă ca oricare alta. În afară de asta, ajunge o ochire ca să se vadă că sînteți un om bogat. Așa-i ? Numai diamantul acela de la degetul mic ar înlătura orice dubiu și pentru cel mai circumspect observator. Dar să ne întoarcem la întîlnire. Ce s-a întîmplat după aceea?

André se scotoci în buzunare după țigări. Laforgue îi întinse pachetul.

— Vreți să spuneți : imediat după aceea ? Nimic deosebit. Cum și-a dat seama că deschisesem ochii și că și eu, jenat, o priveam, s-a depărtat, dar nu mult. S-a așezat pe o stîncă, la vreo zece metri.

— Desigur, tactica obișnuită. Presupun că nu v-a învrednicit nici măcar cu o privire.

— Nu, din cînd în cînd întorcea fața spre mine și mă fixa. Atunci am făcut un plonjon și m-am avîntat în larg. Știți, nu sînt eu tipul care să dea înapoi în asemenea ocazii. Dar cînd o femeie atît de frumoasă te fixează într-un asemenea mod... Am în mine un fel de clopoțel de alarmă. Mai bine să merg în larg, mi-am zis.

— Da. Și apoi ce s-a întîmplat ?

André strivi în scrumieră țigara abia aprinsă.

— M-am urcat pe ponton, urmă el. Nu era nimeni. Eram acolo și mă bucuram de adierea mării, în deplină singurătate, cînd, deodată, capul ei răsări din apă. „Bună", îmi zise. Și întinse mîinile spre punte. Se înălță cu agilitate, fără cel mai mic efort. Am rămas acolo mai mult de o oră, întinși, să privim cerul, fără o vorbă...

— Și apoi?

— Apoi ne-am întors pe țărm, înotînd încet, zăbovind din cînd în cînd pentru scurte scufundări. Înțelegeți, nu? Obișnuitele jocuri în apă. Pe plajă, Weena mă luă de mînă, conducîndu-mă spre boschete. Avea îmbrăcămintea într-unul dintre ele. Mașina mea era pe șosea, la o sută de metri. Am mers să mă îmbrac și eu, așteptînd-o să mă ajungă...

Laforgue deschise din nou carnețelul.

— Descrieți-mi îmbrăcămintea fetei, spuse, cu o voce rece, impersonală.

— Îmbrăcămintea? Weena era îmbrăcată destul de simplu: o pereche de pantaloni de catifea neagră, sandale argintii și o bluză de un verde strălucitor. Nimic altceva. Și o poșetă, un fel de sacoșă

cu catarame de aramă și cu cordon lung, din acelea care se poartă pe umăr.

Laforgue luă note.

— Ați condus-o undeva, după asta?

— Am luat o gustare într-un restaurant, în aer liber, nu departe de acolo.

— Despre ce ați vorbit?

André făcu o strîmbătură care voia să însemne că asupra acestui punct avea amintiri destul de vagi.

— Nu știu, spuse el; nimic precis, din moment ce abia ne cunoscusem. La un moment dat, am auzit-o spunîndu-mi : „Mă numesc Weena." Iar eu : „Weena și...?" Ea : „Weena și gata." Voiam să știu mai multe despre ea, de unde venea și ce muncă o aștepta la sfîrșitul vacanței. Îmi amintesc că a început să rîdă ca o nebună. Mi-a spus că de vacanță trebuie să te bucuri incognito. Așadar... putea fi vînzătoare, profesoară sau principesă irlandeză. Dar, dacă mă gîndesc bine, nu mă prea interesa, cum de altfel nu mă interesa să știu dacă Weena era căsătorită sau nu, divorțată sau văduvă. Îmi plăcea și gata. Nici mai tîrziu n-am simțit vreodată nevoia de a-mi satisface această curiozitate, cel puțin atîta timp cît a rămas împreună cu mine.

— Bine, mormăi Laforgue. Apoi ?

— Apoi, ce ?

— Unde ați mers după gustare ?

André se ridică în picioare, privindu-l pieziș și mîniat pe cel care abuza de răbdarea lui.

— Ajunge, domnule Laforgue ! strigă, cu pumnii pe birou, într-o atitudine amenințătoare. De la restaurant, am dus-o pe Weena la mine acasă. Cînd nu am obligații de serviciu, stau la Château Beauregard, singur în douăzeci de camere, cu un majordom, o bucătăreasă și un om de serviciu care se ocupă și de grădinărie. Am dus-o pe Weena la mine și am făcut dragoste. Dacă credeți că sînt dispus să vă povestesc amănuntele, vă înșelați crunt. M-am adresat dv. pentru găsirea ei. Luați-vă notele și încetați să mă mai torturați.

Detectivul schiță o semiplecăciune și surîse prefăcut, fluturînd mîinile într-un gest ce amintea oarecum de ceremonioșii curteni ai secolului al optsprezecelea.

— Aveți nervii tulburați, doctore. Înțeleg, fata trebuie să fie frumoasă să-ți taie respirația și dv. v-ați îndrăgostit de ea, asta e sigur cum sigur e că mă numesc Jules Laforgue. Îmi dau seama, în afară de asta, cît trebuie să fie de greu să împărtășești unui străin amănuntele propriei vieți intime. Vă repet, totuși, că întrebările mele sînt dictate de interesul exclusiv al clientului. Misiunea mea ar fi enorm ușurată dacă eu...

— Nu mai am nimic de adăugat, declară sec André. V-am spus cum se numește și cum e îmbrăcată, v-am dat semnalmentele și am...

Își închise haina, gata să plece.

— Un moment, dr. Clement. E un amănunt pe care aș vrea să-l clarific. Mi-ați spus că fata a fost oaspetele dv. timp de cincisprezece zile. S-a îndepărtat singură vreodată, fie și pentru puțin timp?

— Nu, roși André. Am fost împreună zi și noapte, ca doi soți în luna de miere. Doriți să mai aflați ceva?

— Da, aș vrea să știu cu precizie ziua în care porumbița și-a luat zborul.

— Acum trei zile. M-am trezit singur, într-un pat care-mi părea uriaș, rece și inutil. La revedere, domnule Laforgue!

Ochi de linx nu cedă. Se ridică, ocoli biroul, îl ajunse din urmă pe André, aproape de ușă.

— Încă o întrebare, doctore, spuse, prinzîndu-l de braț. Nu vă simțiți ofensat, vă rog. Spuneți că fata a dispărut acum trei zile, deci joi dimineața. Spuneți-mi: nici o discuție în seara precedentă? Ați observat din întîmplare ceva neobișnuit în comportarea ei, un gest sau vreo vorbă ? Vedeți, femeile se supără pentru nimicuri și reacționează într-o manieră cu totul nerațională. Poate că Weena s-a ascuns pe țărm, pentru plăcerea de a se imagina în nesiguranță. Și s-ar putea întoarce dintr-un moment într-altul...

— Nici o discuție, i-o tăie André. Nici miercuri seara, nici înainte. Au fost cincisprezece zile de perfectă armonie și niciodată, dar niciodată nu a existat vreo anomalie sau ceva neobișnuit în raporturile noastre. Bună seara, domnule Laforgue !

Bună seara, domnule Laforgue ! Plecase lăsîndu-l baltă, insensibil la chemările pe care detectivul, ieșind la balustrada scării, i le adresa cu voce tare.

Poate Laforgue avea dreptate, poate nu era nimic bolnăvicios în acea sete de amănunte, ci numai o justificată cerință de a începe cu maximum de posibilități o cercetare destul de dificilă. Acum André îl înțelegea perfect. Ce bine ar fi fost să fi golit sacul, oferindu-i cele mai mici detalii. Făcuse aluzie la cincisprezece zile de perfectă armonie, dar asta era numai în parte adevărat, pentru că, dincolo de raporturile lor, rămăsese mereu ceva enigmatic, greu de definit.

De vacanță trebuie să te bucuri incognito, spusese Weena. De acord. La început îi făcuse jocul și niciodată nu-i pusese întrebări ca să-i stabilească adevărata identitate. Weena îi păruse un imens edificiu, cu mii și mii de încăperi, fiecare altfel decît celelalte, un labirint cu întortocheri de nerepetat, unde era plăcut să te rătăcești și să te recunoști în plinătatea oricărei fantezii imediat concretizate. Dar, cu trecerea zilelor, tonul vag și nedefinit al relațiilor lor începuse să-l incomodeze. Weena era un sfinx, o femeie fără trecut. A te întoarce în timp, cu ea, era cu neputință, părea că amintirile ei s-ar fi oprit în ziua în care se întîlniseră pe plaja din St. Julien.

Trecuse sub tăcere atîtea lucruri față de Laforgue. De pildă, nu-i spusese că, odată, scotocise în geanta Weenei ; nu erau documente, nici bani, numai puțin mărunțiș și... un săculeț cu diamante. Şi mai ales trecuse sub tăcere un episod, halucinantul episod din noaptea de miercuri. Weena se afla în pat, întinsă lîngă el, cînd, dintr-o dată... Dar poate că nu fusese decît un vis, un coșmar, provocat de sensibilitatea lui ascuțită acum pînă la extrem. Weena dispăruse în dimineața următoare, poate părăsise casa fără măcar să aștepte lumina zilei. Între coșmar și dispariția femeii nu era nici o legătură logică, totuși André intuia, ascuns, un raport de cauză și efect între cele două evenimente.

Şi acum, așezat pe malul mării, cu ochii ațintiți spre orizont, unde imensa picătură roșie a soarelui se topea în strălucirile apusului, mintea lui părea înșelată în efortul de a lega cuvinte și imagini într-un mozaic ce fugea la orice posibilitate de compoziție.

Weena plecase. Înțelese, într-o străfulgerare, că n-o va mai vedea niciodată. Şi marea îi apăru de prisos, absurdă.

Weena plecase. Weena plecase.

Cu un gest leneș culese o pietricică, o aruncă în valuri. Apoi se ridică, începu să meargă de-a lungul țărmului. Plaja era pustie. O parcurse toată, pînă la cărarea ce se deschidea sub o pădure de pini și de eucalipți.

Seara cobora cu umbre lungi.

— Ar trebui să te distrezi, spunea Jean Aumont, cu un ton aproape patern. Peste o săptămînă vei relua serviciul și pari destul de departe de a fi în formă...

André clătină din cap, dezgustat.

— Dar ce-i cu tine ? Continuă Jean. E posibil să nu te poți smulge din apatie ? Ești într-o stare de plîns și, cînd mă gîndesc că o femeie te-a adus aici, pe cuvînt de onoare că-mi vine să te iau la palme.

André, cu capul plecat, continuă să fixeze desenele covorului.

— Ascultă-mă, nu se lăsă bătut prietenul. Părăsește St. Julien pentru cîteva zile. Ia mașina și du-te la Biarritz. Sînt o mulțime de localități balneare care mișună de fete frumoase. Ai încercat vreodată metoda „cui pe cui se scoate" ?

André îi aruncă o privire de gheață.

— Ai cunoscut-o pe Weena, nu ?

— Da, cînd am venit la St. Julien, în urma invitației făcute de tine cu o săptămînă înainte. Dar în timpul acesta fata se stabilise în casa ta. In ziua aceea am luat, împreună cu voi doi, cel mai tăcut mic dejun din viața mea. N-am desfăcut nici bagajul, îți amintești ? Am plecat la prînz cu o scuză.

— Ai cunoscut-o, da ?

— Da, am văzut-o în ziua aceea. Rămase cîteva clipe buimăcit, cu expresia mîhnită a celui ce se vede în imposibilitatea de a-și ajuta prietenul. Era foarte frumoasă, dacă asta vrei să spui. Știu, nu e ușor să găsești alta care s-o poată înlocui.

André se bătu cu pumnul în frunte.

— Mi-e teamă să nu înnebunesc, spuse, ridicîndu-se în picioare și începînd să meargă încolo și încoace prin cameră. Dacă aș putea măcar s-o șterg din memorie, dacă aș putea să mi-o alung din minte!

— Ascultă, repetă Jean. Schimbă aerul. Dacă săptămîna care ți-a rămas nu-ți va ajunge să-ți revii, vei putea oricînd să ceri o prelungire...

— Inutil, se lamentă André, oprindu-se în fața prietenului. Lucrul cel mai bun e, poate, să-mi reiau imediat munca, Jean. Cine știe dacă mîine sau poimîine nu mă vei vedea la Centrul de cercetări. Mă voi închide în laborator, voi ieși de acolo numai cînd mintea îmi va redeveni limpede.

Jean făcu o strîmbătură, clătinînd din cap în semn de dezaprobare.

— Nervii tăi sînt făcuți bucățele, ai fața suptă și ochii umflați de nesomn. Spune adevărul, nu reușești să dormi, nu-i așa ?

— Nu, admise André cu voce furioasă. Fac totul ca să nu adorm, nu vreau ca noaptea să-mi fie populată cu coșmare, înțelegi ?

— Coșmare ? Exagerezi, André !

— Ascultă, Jean, nu știi ce s-a întîmplat aici în noaptea dinaintea plecării Weenei. Am văzut un lucru îngrozitor, Jean, și imaginea aceea mă urmărește încă, fiecare zi ce trece mi-o întipărește tot mai mult în ochi, cu fiecare zi mă conving tot mai mult că n-a fost o halucinație.

Jean holbase ochii. Perplexitatea și uimirea se desprindeau de pe fața lui osoasă.

— Fii calm, articulă el, încercînd să nu arate un interes excesiv pentru ceea ce-i spunea prietenul. Ce s-a întîmplat în noaptea aceea ?

André începu să bea, încet, pe urmă spuse :

— Adormisem tîrziu, ca de obicei. Eu, cel puțin, dormeam. În mijlocul nopții izbucni furtuna și mă trezii brusc. Weena, tremurînd de frică, se apropiase de mine. Se refugiase în brațele mele, ca un copil în pericol. Afară, natura părea să fi înnebunit. Era marea: un murmur de gigant supărat. Și vîntul : urlet de fiare înrăite. Din cînd în cînd, camera se lumina ca ziua. M-am dus să închid obloanele, dar lumina pătrundea la fel, puteam distinge detaliile mobilelor, ale obiecteior și...

— Continuă, îl îndemnă Jean, acum incapabil să-și mai ascundă curiozitatea.

— Am văzut-o pe Weena, urmă André, cu un ton de om năucit. O mîngîiam, cînd, brusc, un fulger mai lung și mai puternic ilumină încăperea. Jean ! Fața ei era albă ca hîrtia, moale sub degetele mele

care o mingîiau... Și ochii, nu știu cum să ți-i descriu, ochii aceia... erau albi și mari ca două ceasornice. Înțelegi, Jean? Lîngă mine, în patul meu, era un monstru!

Jean plecase. Îl bătuse cu mîna pe umăr și-i făcuse cu ochiul, ca pentru a-i arăta că istoria cu Weena cea cu fața albă nu era de loc de luat în considerație. Pentru el era clar : André era extenuat și avea nevoie de repaus și de distracții.

Jean nu greșea. Dar André nu se simțea în stare să se îndepărteze de St. Julien, prefera să rămînă la Château Beauregard, chiar dacă locul acela îi amintea în orice clipă de Weena. Îl aștepta, dintr-un moment într-altul, pe înfumuratul de Laforgue sau măcar un raport scris asupra rezultatului cercetărilor acestuia. Și acesta era un motiv foarte serios pentru a-l reține la St. Julien.

André petrecu cîteva zile într-un climat de depresiune psihică. Telefonă de nenumărate ori la oficiul de cercetări. Ochi de linx nu era acolo ; secretara îi confirmă că patronul părăsise Bordeaux-ul din motive de serviciu, dar să nu se impacienteze, telefonul lui era notat ; de cum se va întoarce Laforgue, i se va comunica.

Trecu o săptămînă întreagă. André spiona sosirea poștei, de douăzeci de ori pe zi îl întreba pe Gabriel, majordomul, dacă din întîmplare sosise vreo telegramă sau i se telefonase din Bordeaux. Gabriel clătina din cap, cu o expresie de părere de rău, și se retrăgea bolborosind.

Și, în sfîrșit, Laforgue ajunse la Château Beauregard marți dimineață. André era la fereastră, cînd văzu un automobil roșu și plin de praf intrînd pe poartă. Ochi de linx traversă curtea, ud leoarcă, în cămașă, cu haina sub braț. André îi veni în întîmpinare, aproape alergînd.

— Mi-e o sete teribilă, îi anunță Laforgue, încă înainte de a-i întinde mîna. Drace, ce cald !

André îl conduse în sala armelor, la parter. Laforgue nu scoase o vorbă pînă ce nu înghiți două pahare de limonadă rece.

André fremăta de nerăbdare. Celălalt își trecu dosul palmei peste mustăți, se scotoci în buzunare, apoi, cu încetineală, își aprinse o țigară.

— Roșcatele sînt ceva de speriat, începu, parcă vorbind cu sine. Ce vă spusesem eu, dr. Clement ? Blestematele de vopsele ! Franța e plină de coame roșcate. Știți cîți kilometri am înghițit ? Am urmat trei piste greșite înainte de a o nimeri pe cea bună.

— Ah, slavă Domnului! Ați reușit s-o găsiți. Unde e Weena ?

Laforgue făcu o strîmbătură și deschise brațele, cu un gest de supremă mîhnire :

— Un moment, doctore. Vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Vedeți, prima pistă pe care am urmat-o m-a dus totuși la La Rochelle.

Era vorba de o roșcată artificială, plecată din St. Julien în ziua de 7. Ar fi trebuit să înțeleg imediat că pista era greșită, dar...

— Să revenim la subiect, îl întrerupse André. Acestea sînt amănunte care nu mă interesează. Vorbiți-mi despre pista cea bună, vreau să aflu despre Weena. Unde e?

— La Roquefort, pe malul Douzei. A fost văzută acolo săptămîna trecută; mi-au confirmat-o mai mult de douăzeci de persoane. Roșcată, cu pistrui pe brațe, pantaloni de catifea neagră, sandale și cazacă verde smarald. Ea era, fără îndoială. Dar a dispărut. Am bătut împrejurimile, casă cu casă, am cercetat satele, fabricile, spitalele și posturile de poliție. Știți, noi avem cunoștințe și prieteni cam peste tot...

Gabriel intră, purtînd o minusculă tavă de argint.

— O scrisoare pentru dv., doctore, spuse majordomul, oprindu-se la doi metri.

André nici nu-l privi. Făcu un gest de plictiseală, care îl puse pe Gabriel într-o serioasă încurcătură. Puse tava pe o ladă mare, incrustată, și ieși cu capul plecat.

— Continuă, îl invită André pe detectiv; dă-mi, te rog, toate informațiile.

— Fata a părăsit St. Julien într-un automobil închiriat. Am dat de urma șoferului care a însoțit-o, un tinerel scund, pe nume René, care are garajul în partea aceea, la cîțiva kilometri. Au plecat pe la opt dimineața, cu o viteză de speriat; fata era toată udă. Avea o grabă de hoț pîndit. René spune că a încercat o ciudată impresie cînd a văzut-o, leoarcă de apă, cu părul împrăștiat pe față. Drumul era foarte prost și au avut nevoie de mai mult de două ore ca să ajungă la Roquefort. René povestea că fata îi inspirase un sentiment de teamă. Stătea pe bancheta din spate, dînd semne vizibile de suferință. Putea s-o vadă prin oglinda retrovizoare. Tot timpul drumului a rămas cu o batistă pe față. Nu putea înțelege dacă stătea așa pentru că lumina fulgerelor o deranja sau dacă...

Laforgue avu o clipă de ezitare, apoi continuă:

— Nu știu ce să cred, doctore, René spune că fata stătea cu capul răsturnat pe banchetă, cu mîinile în buzunare și cu batista așezată pe față. Poate pentru că plîngea și nu voia să fie văzută — asta după cîte gîndește tînărul —, dar eu sînt cu totul de altă părere.

— Adică? întrebă André, cu voce nesigură.

— Fata îl concedie pe șofer la răscrucea din St. Justin și intră în birtul camioniștilor. Am vorbit cu gestionarul și am putut face legătura între anumite detalii. Înțelegeți, doctore, e imposibil ca la 11 dimineața localul să fi fost plin de bețivani. Gestionarul mi-a făcut impresia unui om la locul său. Spune că fata a intrat în magazin aproape alergînd. A băut două sau trei pahare cu apă, de parcă ar fi avut foc pe dinăuntru. Apoi... apoi s-a simțit rău. A devenit

palidă ca un mort, cu pielea căzută și zbîrcită, ca a unei bătrîne. Nu știu, doctore, poate camioniștii erau beți... Gestionarul afirmă că fața ei se transforma mereu, cînd frumoasă, cînd urîtă, cu ochii rotunzi și mari, albi ca laptele...

— Ajunge ! strigă André, la limita răbdării. Nu-mi mai descrie aspectul ei. Vreau să știu ce s-a întîmplat după asta, unde a plecat și unde s-a ascuns.

Laforgue desfăcu din nou brațele, dezolat.

— A dispărut, spuse el, strîngînd buzele într-o strîmbătură de regret. Cînd a ieșit din local, clătinîndu-se, a luat drumul ce duce spre păduri. Am vorbit cu ultima persoană care a văzut-o, un tăietor de lemne de pe o bucată de pădure luată în antrepriză. Spune că fata a trecut prin fața barăcii sale și s-a afundat în desiș, alergînd ca o nebună. Puțin după asta, auzi un fel de explozie înăbușită, un zgomot de tobă lovită. Nimic altceva. M-am aventurat și eu în pădure, așa, din scrupul. Nici o urmă, vă asigur. Singurul element demn de remarcat mi-a fost oferit de o pată circulară de vegetație arsă, o pată de culoare închisă, de vreo cinci-șase metri diametru, la circa jumătate de milă de marginea desișului. Poate că e vorba de un principiu de autocombustie sau poate... m-am gîndit și la o tabără de țigani.

André nu-l mai asculta. O tulburare greu de reținut pusese stăpînire pe el. Era un sentiment ascuns și greu de precizat, dar care, puțin cîte puțin, printr-o mișcare imperceptibilă, tindea să se transforme într-o idee din ce în ce mai clară, pînă cînd... Doamne ! Ce sens ar putea avea o astfel de supoziție ? Nu trebuia, nu trebuia cu nici un chip să permită fanteziei sale să-i joace o festă atît de macabră ! Weena plecase. Dar cine era Weena ? Avea încă în fața ochilor acea față albă-albă, neașteptat de moale sub degetele sale care o mîngîiau, acei ochi rotunzi și umflați, ca două globuri de gelatină, siniștri, îngrozitori în lumina fulgerelor...

Laforgue se scuză. Pentru detectiv cercetările luaseră sfîrșit, dar dacă André dorea un supliment de investigații...

Îl însoți pînă la ușă. Rămase, năucit, pe treptele intrării, să privească autoturismul plin de praf care se îndepărta cu un huruit de motor ambalat.

Majordomul îl redeșteptă, ca dintr-un vis...

— Scrisoarea dv., îi aminti el, cuviincios. E în sala armelor, pe ladă.

Intră, ca un somnambul. Scrisoarea. Înainte chiar de a o avea în mîini, înțelese că era de la Weena. Ciudat, nu simțea nici o grabă s-o citească ; era în el o conștiință lucidă, parcă de lucruri și fapte străvechi, de neschimbat, o certitudine elementară și pură, ca un instinct.

André desfăcu cu degetele plicul gălbui, cam șifonat, plin de pete și de ștersături. Numele și adresa erau scrise cu o grafie mare, infantilă. Rupse încet învelișul, aproape cu îndărătnicie; patru pagini,

fără dată, cu caractere care încet, încet, deveneau mai neclare și trudite, ininteligibile, iar la sfîrșit, un nume, scris cu litere enorme: WEENA.

Emoția reveni cu violență, un val de amintiri îl asaltă impetuos, aproape doborîndu-l. Și, din nou, indiferența. Ca și cînd acel marasm de senzații și de amintiri l-ar fi privit pe altul, nu pe el, dar pe un altul care trăia înăuntrul lui, un altul care se învîrtea în eul lui, ca un braconier.

Citi:

„Dragă André — așa începe o scrisoare, nu? Aș vrea să-ți cer iertare; am făcut să se nască în tine o iluzie, deși știam că n-aș fi putut-o alimenta pentru totdeauna. André, André al meu, dragostea mea unică, de neegalat! Cînd vei primi scrisoarea mea, eu voi fi departe, dincolo de timp și de spațiu, dincolo de orice barieră imaginabilă. Nu te întreba unde, nu încerca să înțelegi: îți va fi cu neputință. Îți sînt datoare, totuși, cu o explicație, chiar dacă știu cît de greu îmi va fi să te conving. Tu ai dreptul să cunoști motivele care m-au silit să fug. Ei bine... nu e ușor. Dacă ai putea, pentru o clipă, să-ți recapeți sufletul inocent și credul, de copil, poate... Ascultă. Încearcă să-ți imaginezi o lume îndepărtată, o lume ca atîtea altele, ca a ta, cu suferințe și bucurii, o lume cu ființe deosebite de voi, al căror aspect, pentru tine, nu poate fi decît dezgustător. Și acum gîndește-te la o vrăjitoare cu puteri stranii, care poate, cu talentul ei, să-și modifice propria înfățișare, oribilă, dar care e tristă și nefericită, pentru că natura i-a refuzat o capacitate cu care sînt dotate alte femei: aceea de a fi mamă. Și mai gîndește-te la un remediu posibil. La o iarbă miraculoasă, care poate oferi vrăjitoarei sublima experiență a dragostei materne. Știu, îți vei închipui că sînt o nebună care delirează sau că fac o glumă de prost gust. Totuși, oricît ți-ar părea de absurd și ireal, povestea pe care ți-am spus-o e adevărată. În lumea din care vin și spre care mă îndrept acum, eu reprezint o anomalie: nimeni din specia mea nu m-ar putea face să devin mamă. Tu, da. Tu, om, tu sau oricare altul dintre locuitorii micii tale lumi. Pentru asta am venit printre voi. Îți amintești, André, prima noastră întîlnire pe plajă? Erai acolo, sub soare, ca o statuie de aramă, frumos și fin. Și totuși... simțeam o repulsie. Pentru că nu sîntem la fel, dragostea mea! Nu-mi cere să-ți spun cum am putut mai tîrziu să mă atașez de tine. Poate regina să se îndrăgostească de un trîntor? Asta s-a întîmplat, André. Îmi simțeam trupul, cel adevărat, acela pe care ți-l ascundeam sub iluzoriul aspect exterior — atît de atrăgător pentru tine — devenind zi cu zi mai asemănător cu al tău; a trăi alături de tine era, într-un fel, ca și cînd aș fi coborît în adîncurile unui tipar originar comun. Atunci te-am simțit parte din ființa mea, am simțit corpul tău, în amiezele însorite și în nopțile adînci, ca pe o întregire a mea. Și te-am iubit, André. Cu devotament. Total. Cu întreaga mea ființă. Apoi... mă gîndesc la ultima noapte pe care am petrecut-o împreună, cînd fulgerele iluminau camera, iar tu ai putut, pentru o clipă, să-mi vezi adevărata înfățișare. Nu, André, nu era o halucinație. Aproape îți citeam gîn-

durile în clipele acelea și intuiam neliniștea care creștea dincolo de tresărirea ta neașteptată. Îți amintești ? Am vrut ca tu să aprinzi lumina, am vrut, cu un suprem efort, să mă arăt în fața ta, încă o dată, în toată splendoarea frumuseții mele aparente. Tu nu știi cît am suferit. Mă țineai strîns îmbrățișată, cu o furie sălbatică, păreai că vrei să controlezi fiecare centimetru din pielea mea, din consistența țesuturilor mele, din soliditatea cărnii mele. Era o înșelare. Eu îți apăream frumoasă grație unui act de voință special și precis. O vrăjitoare poate face acest lucru sau altul. Dar tu nu știi ce comori de energie vitală a trebuit să risipesc pentru a rămîne alături de tine, ca să-ți apar frumoasă în orice clipă din zi și din noapte. Tu nu cunoști neliniștea, nebuna teamă de clipa teribilă și umilitoare în care n-aș mai fi fost capabilă să domin total celulele organismului meu. Am fost împreună cincisprezece zile, lungi și scurte zile, o vacanță de dragoste care mi-a mistuit toată tinerețea. Eu știam, André, și continuam să rămîn alături de tine. Acum sînt aproape bătrînă, sleită ; ar ajunge o mîngîiere a ta ca să-mi provoace descompunerea sau moartea. Înțelegi de ce am fugit ? Iartă-mă. Departe, dincolo de timp și de spațiu, mă voi întoarce cu un scrin de amintiri prețioase. Și voi aduce la lumină un fiu, împlinirea concretă a unei iubiri frumoase și imposibile. Da, André, sînt sigură, pentru că tu ai fost singurul. Instinctul meu nu mă poate înșela. Dacă n-ar fi așa, întreaga mea viață ar fi fără sens ; misterul iubirii e minunat, dar maternitatea... Crede-mă, nu mi-a rămas nimic altceva. A ta pentru totdeauna WEENA."

★

— Gabriel, strigă îndurerat André. Cine a adus scrisoarea asta ?

— Era în căsuță, doctore.

Doctore, doctore, doctore. Era un nebun, un ignorant orb, iată ce era ! Nu logica, ci instinctul sau poate un comod alibi îl constrînse să creadă.

Deschise fereastra spre mare, ciocăni cu mîinile încleștate pervazul și murmură : „Weena !"

Sărmana, sărmana femeie, venită să-și potolească setea într-un izvor secat ! Înțelepciunea unei vrăjitoare este aproape infinită. Dar chiar și ea are o limită, în banalitate, în cazul fortuit, în neprevăzut.

André își trecu o mînă peste frunte. O viață întreagă, consumată în spasmul unei iubiri nebune. Un sacrificiu inutil.

Ieși din casă ca un om beat, alergă prin grădini și prin boschete, pînă la mare, traversă plaja pustie. Și gîndea, alergînd, gîndea... Centrul de cercetări, cinci ani de laborator... Cinci ani de contact zilnic cu substanțe radioactive...

— Weena ! strigă. Marea îi înghiți glasul, întoarse cu vuietul undelor neliniștea unei mătci în eternă așteptare. Weena ! Weena !

În românește de STELA PETECEL

LINO ALDANI

Krakenul

„Krakenul! se apără comandantul.
Miticul monstru marin, oh! nu-i decît un basm".

C. D. WILLARD „Dincolo de genunile înspăimîntătoare".

Nu exista nici umbră de îndoială: comandantul Leo Steel era un laş. Chiar şi azi, după atîta amar de ani, nimeni nu-şi poate lămuri cum a făcut ca să capete comanda unei unităţi de explorare.

În acel timp unii vorbeau de o recomandaţie venită de foarte sus. Dar poate că, în realitate, succesul său se datora inteligenţei lui subtile, deşi lipsită de cutezanţă, neîndoioasei sale facultăţi de a organiza, nemaipunînd la socoteală iscusinţa-i de a ieşi la lumină din situaţii periculoase, aproape fără să se observe, cu eleganţă şi dînd impresia că o făcea fără voie.

Modul său de a se exprima era îndrăzneţ şi ciudat de sugestiv. Odată, pe Phebus, un tehnician, ajuns pe jumătate nebun la vestea morţii nevestei sale, se închisese în turnul dinspre nord şi ameninţa să distrugă în întregime staţia „Gagarin", provocînd coborîrea simultană a două astrocargouri care-i încrucişaseră drumul în jurul satelitului: acele două vehicule erau într-atît de înţesate cu materiale explozibile încît dacă ar fi descins deodată...

Ei, bine, comandantul Steel a fost acela care se adresă, prin radio, acestui nenorocit. Ce anume spusese? Nimeni n-ar putea s-o repete cu exactitate. Steel vorbi, vorbi, timp de trei ore, fără să-şi îngăduie o clipă de odihnă; transpirat, cu ochii strălucitori, cu obrajii înroşiţi din pricina efortului şi a... fricii. Spusese tot soiul de fleacuri, banale şi totuşi sugestive, bătuse cîmpii asemenea unui copil care trăncăneşte amestecînd afirmaţii peremptorii cu sensuri profunde şi misterioase.

La sfîrşit, tehnicianul ieşi clătinîndu-se din turnul de control şi începu să fugă fără masca de oxigen. Intră plîngînd ca un copil la cartierul general şi se aruncă în braţele comandantului.

Era asfixiat şi rămase timp de două săptămîni sub cupola de oxigen, şi cînd putu să-şi reia lucrul era schimbat. Nu mai glumea de

loc, nici nu-și mai bătea joc de Leo Steel... Ba chiar era singurul care-l apăra cu energie cînd alții dădeau drumul obişnuitelor glume pe socoteala spaimei comandantului.

Dar acum nimeni nu mai îndrăznea să vorbească despre acest răstimp uitat. Lucrurile au fost schimbate cu desăvîrşire ; de-aici înainte, Leo Steel e demn de numele pe care-l poartă.

În viața fiecărui om apare uneori un fapt capital, de neînțeles și neprevăzut, ce are puterea de a-i transforma cu desăvîrşire esența sau de a-i dezvălui adevăratul chip ascuns pînă atunci. Cîteodată acest eveniment se petrece fără să-ți dai seama, iar rezultatul său aproape nici nu este sesizabil. În alte dăți, el se divide în infinite fragmente de la cauză la efect și conduce pe încetul la revelația propriului eu, ca în cazul germinației unei semințe : lentă, dar ireversibilă.

Alteori, însă mai rar, evenimentul se produce cu violența unui incendiu purificator și stîrpește dintr-o dată vechile șovăieli, amintiri, convingeri și temeri.

În cîteva minute se naște un om nou.

Obsesia lui Leo Steel era „krakenul". Avea un vis absurd, care se repeta aproape în fiecare noapte, cînd picioare ca de plumb îl tîrau către fundul abisului marin, iar o dezgustătoare și monstruoasă caracatiță înainta înspre el.

...O colcăială, o revărsare de spumă galbenă — și comandantul se trezea brusc, urlînd, sărea din cușeta lui nădușit și înghețat, ca să alerge în colțul cabinei, pradă unei tremurături nebune, pe care nu și-o putea stăpîni.

Rudolf Schrobb, medicul de bord, îi cunoștea coşmarul. El își avea dormitorul în cabina vecină și, astfel, odată, auzi urletele și se grăbi să vadă ce e.

Însă Schrobb era un flecar ; curînd povesti la tot echipajul, ofițerilor și subalternilor, că Leo Steel, comandantul lor, avea obsesii, că vedea krakenul în fiece clipă, chiar și ziua. Echipajul rîdea. Și se întîmpla adesea ca, în timpul explorării oceanelor pe cîte o planetă pierdută, cineva începea să strige în glumă : „Uite krakenul !" Comandantul pălea subit și toată lumea își dădea cu cotul, abia stăpînindu-se să nu rîdă în gura mare. El, tremurînd, își freca obrajii cu dosul mîinii, schițînd un surîs forțat. „Krakenul, murmura Steel cu o voce pe care-o voia zeflemitoare, miticul monstru marin, oh, nu-i decît un basm".

Un basm, dar ochii săi înspăimîntați scrutau apa de jur-împrejur.

Și cu toate astea, krakenul a fost acela care l-a transformat pe Leo Steel într-un om plin de curaj, iar o balalaică a fost aceea care l-a salvat de la o moarte sigură.

În acel an, misiunile de explorare ale lui „Colombo" aveau drept obiectiv sectorul U-41 din sistemul Rigel. Exista acolo o planetă necunoscută, fără însemnătate, o planetă pe care nici o unitate de explorare nu coborîse vreodată : obişnuita uitare a Centrului, în ciuda înștiințărilor repetate ale diferiților comandanți.

Cu siguranță că munca preferată de Leo Steel erau releveurile de relief : a da tîrcoale planetelor deja explorate nu constituia o primejdie propriu-zisă. Dar de data asta era altceva, trebuia să se execute o lucrare de mîna întîi, o misiune unde riscul nu putea fi complet ocolit. Leo Steel părea cu nervii încordați chiar din momentul plecării. Echipajul rămăsese același, cu mici înlocuiri printre subalterni ; grupul ofițerilor specializați era cel din totdeauna.

Participau Nielsen, pilotul, un mare lungan cu ochii albaștri, scăldați mereu într-un calm de gheață, Lacoste, ofițer de rută, un straniu tip de matematician-poet. Mai erau cu ei Kurt și Giannini, doctorul Schrobb, Pelissier și inginerul mecanic Daniel Duncan.

Lipsea doar Ortega, specialistul în radar, pe care-l lăsaseră în carantină, într-un spital de pe Venus, ca să fie vindecat de „frigurile lianelor". Locul acestuia fusese ocupat de Vjaninov, un tînăr cu ochii întunecați, ca ai unui egiptean, însă taciturn și melancolic ca un adevărat rus.

Lui Leo Steel nu-i plăcu din prima clipă : nu putea suferi sunetul balalaicii, iar Vjaninov cînta toată ziua, de cîte ori serviciul îi lăsa timp liber.

Lucrurile luaseră o întorsătură neplăcută chiar de la pornire. Nu se scurseseră nici douăzeci și patru de ore de cînd decolaseră, că Lacoste se simți rău. Abia făcuse punctul, cînd se prăvăli leșinat peste masă, ca un corp fără viață.

— Febra lianelor, anunță doctorul Schrobb, s-a declarat cu întîrziere.

Au trebuit să-l izoleze. Singur doctorul Schrobb putea intra în cabina lui și nu fără a lua măsurile necesare.

Leo Steel nu era superstițios, dar echipajul îl socotea ca atare, iar această convingere declanșă comentariile cele mai variate.

— Suferă, zicea Pelissier rînjind. Noi plecăm vineri, și Lacoste cade deodată bolnav. Lăsînd la o parte spaima ce nu-l părăsește pe comandant, iată un mic prilej care ajunge ca să-l țină în „suspens".

În a cincea zi, un tub de alimentație fotonică se sparse cu un zgomot infernal. Leo Steel deveni palid ca un mort. Timp de două ore rămase lîngă Duncan, tremurînd, dar dorind să asiste la lucrările de reparație, să controleze fiecare amănunt, și nu se liniști decît după ce inginerul îi confirmă încă o dată că totul e în regulă. Steel se simțea fără putere și obosit. O durere de stomac îi otrăvea prînzurile, iar teama de a visa monstruoasa caracatiță era atît de mare încît, cu toată oboseala, prefera să înghită una dintre pilulele antisomn, care, cu timpul, vlăguiesc organismul, decît să doarmă. Ceilalți, în schimb, se distrau.

Comandantul ura calmul celorlalți, curajoasa lor veselie, sentimentul lor de încredere și posibilitatea pe care o aveau să-și oțelească forțele și spiritul printr-un simplu gest sau cu un simplu cuvînt de stimă. O vorbă de stimă. Steel îi ura, fiindcă se gîndea că rîd de el. Nu era tocmai sigur de aceasta — nimeni nu-și îngăduise să facă în fața lui cea mai mică insinuare, dar felul lor de a-l privi pe cînd făcea sforțări teribile ca să nu pălească, acele imperceptibile semne sub o mască de supunere și de respect exagerat...

Cu toții erau astfel. Chiar și ultimul ambarcat, radaristul Vjani-

nov, cu ochii lui liniștiți de preot egiptean, plini de o ironie insolentă. Steel își închipuia că acesta cînta la balalaică numai și numai ca să-i fie lui nesuferit, ca să-i sporească tensiunea nervoasă, care și așa ajunsese la limită. Iată de ce, într-o seară, irupse violent în sala de odihnă, se apropie de Vjaninov și îi smulse instrumentul din mîini...

Vjaninov îl privi uluit.

— Încearcă, îi urlă în obraz comandantul, încearcă să mai cînți, și eu... eu.

Apăsarea îl împiedică să continue. Lăsă să cadă balalaica pe genunchii lui Vjaninov și plecă, vîrîndu-și capul în piept, ca un bivol.

A doua zi, Nielsen îl chemă înaintea tabloului de comandă.

— Sîntem aci, zise pilotul arătînd instrumentele de control, încă două ore de navigație, și viteza necesară va fi atinsă...

Leo Steel își mușcă buzele. „Nu sînt nebun", mormăi el.

Încercă să se domine. Încunoștințîndu-l de „salt", Nielsen nu-și făcuse decît datoria, datoria unui bun pilot. De ce să ți se pară în fiecare gest și în fiecare vorbă o rea intenție.

Două ore mai tîrziu, erau cu toții instalați în fotoliile capitonate, îmbrăcați cu combinezoanele refrigerente. Steel azvîrli o privire de jur-împrejur. Toți își controlară sacul plastic aplicat pe gură.

Comandantul făcu un semn cu capul ; Nielsen se aplecă asupra comenzilor, manevră levierele și butoanele. „Colombo" străbătu zidul hiperspațiului vibrînd din toate încheieturile. Urmă obișnuitul val de căldură, gustul dulceag al aerului și, ca de fiecare dată, aproape toți vomitară. Chiar și Nielsen, chiar și Pelissier, care avea un adevărat stomac de struț. Aruncară sacii de plastic, iar unul dintre ei alergă la hublouri ca să controleze. Efectuaseră un „salt" foarte regulat, perfect : sectorul U-14 din sistemul lui Riegel fusese atins.

Trist, cu ochii plini de desperare, ca ai unui condamnat la moarte, Steel făcu să sară dopul tradiționalei sticle cu șampanie.

*

— Nu va merge, zicea Duncan, privindu-și unghiile.

— Nu va putea refuza. Vocea lui Giannini era sacadată și ursuză. Nu poate refuza, regulamentul este clar.

Kurt zise :

— Zece contra unu că nu va merge.

— Ajunge !

— Nu va merge, vă spun că nu va merge.

— Dar n-are nici o scuză, stărui Giannini. Nimeni nu-l scapă de primul tur cu șalupa împrejurul planetei. Regulamentul este precis. De data asta nu există scuze.

— Ba, dimpotrivă, există una, interveni Nielsen, și încă una foarte bună.

Toți îl înconjurară. Nielsen explică :

— Lacoste este bolnav, are încă febră. Și dacă el e bolnav, cine va calcula drumul de întoarcere ? Ai fi tu în stare, tu, Dun-

ean, chiar cu diploma ta de inginer în buzunar? Cu siguranță că nu. Însă comandantul, da. Este singurul, bineînțeles, în afară de Lacoste, care ar putea face calculele. Deci nu va merge. Va spune că, deși nu este nici un pericol, va fi totuși mai bine să meargă altul decît el ca să facă primul tur de explorare. Pentru securitatea generală, asta va spune. Și regulamentul este alături de el, pentru că regulamentul prevede aceasta și o duzină de alte cazuri asemănătoare.

Se înșelaseră. La ora cinci precis, ora bordului, comandantul Leo Steel apăru în sala de zbor. Era echipat din cap pînă în picioare.

— Domnilor, spuse el, regulamentul prevede să dau citire dispozițiilor precise care intră în vigoare dacă vreun accident mă va împiedica să mă întorc...

Nielsen îl întrerupse :

— Comandante, zise el, cu voce hotărîtă, tocmai din respect pentru regulament noi toți vă cerem să nu vă duceți. Lacoste este în acest moment bolnav. Cînd ofițerul de rută se află în imposibilitate să-și îndeplinească funcțiile, comandantul nu poate părăsi astronava sub nici un motiv, așa sună regulamentul.

Steel strînse buzele și gura i se reduse la o linie palidă :

— Știu, zise cu glasul spart. („Acum nu le mai ajunge disprețul, gîndi el, trec și la milă".) Știu, repetă el. Regulamentul... Sper totuși că nimeni n-ar dori să mă lipsească de plăcerea de a face primul tur al planetei. Lacoste este bolnav și eu singur pot stabili calculele pentru drumul de întoarcere. În ori ce caz, șalupa cu care e înzestrată „Colombo" este tot ce poate fi mai sigur din ceea ce a creat tehnica spațială. În rest... — și aici glasul său trăda o profundă și intimă satisfacție — va fi o adevărată plăcere să vă știu pe toți, cel puțin o dată, îngrijorați pentru viața mea...

Privi, alarmat, în jurul său. Prin nesigurul și neîntreruptul tremur al buzelor, își trăda spaima totală, absolută. O spaimă care, în fond, nu era întemeiată pe nimic. De fapt, era vorba să faci un mic tur, la mică altitudine, să arunci o scurtă privire fără să descinzi, pe urmă să revii pe orbită, murmurînd pilotului : „La drum". Un fleac, o pierdere de timp, nimic mai mult.

Începu să recite formularul repede, aproape înghițind cuvintele ; se uită drept înaintea lui ; acum privirea îi era tulburată ca a unuia ce simte ură și împotriva sa însuși, și împotriva celorlalți. Pe urmă salută milităreşte, așa cum trebuia, și ieși. Prin hublouri, Nielsen și ceilalți îl văzură punîndu-și casca, fixînd-o pe combinezonul presurizat. Mîinile îi tremurau cînd se apropie de butonul care manevra deschiderea portiței exterioare. Tremurau ca și picioarele, de altminteri.

Înainte de a se închide în șalupă, se întoarse încă o dată către hublouri, și toți îi văzură ochii dilatați, plini de o spaimă infinită. Apoi îl zăriră lovind cu pumnul în carcasa fuzelajului șalupei și scuturîndu-și capul. Atunci Pelissier se îndepărtă de ferestruică și izbucni în rîs. „Ce specie de imbecil, ce specie de imbecil", repetă el. Ce-și închipuie el că ne demonstrează?

Ceilalți părăsiră de asemenea hublourile.

— Nu-l înțeleg, spuse Nielsen. Avea o excelentă justificare ca să trimită pe oricare altul și totuși n-a profitat de ea. Nu-l înțeleg.

Doctorul Schrobb surîse.

— Chiar și lașii se mai împăunează cîteodată. Numai de i-ar rezista inima.

Pelissier continuă să rîdă :

— Sărmanul ! oftă el la sfîrșit. Eu, dimpotrivă, nu înțeleg ce l-a îndemnat să îmbrățișeze o carieră atît de ingrată și de primejdioasă. Nimeni nu-l obliga. Putea să se facă agricultor, nu ?

Era o reflecție pe care echipajul o făcuse de nenumărate ori. O alta, de asemenea, cu privire la numele sonor al căpitanului.

— Leo Steel, murmură Pelissier, Leo Steel : leu și oțel Bietul comandant, el care nu-i decît un iepure de tinichea, cu sufletul la gură.

★

Un potențiometru. O porcărie de potențiometru. Un angrenaj microscopic în pădurea ruajelor acestei afurisite șalupe și era ars. Vehiculul spațial pierdea din înălțime. Steel își încleșta dinții de spaimă. Afurisit potențiometru ! I se topiseră circuitele, fără nici o îndoială. S-au ars, cu toate asigurările firmei care îl construise. Iar el nu mai putea acum să dirijeze cursa, nu mai putea nici să spere că va atinge o accelerație care i-ar permite să reintre pe orbită. Se va zdrobi.

— Nielsen, gemu el cu o voce răgușită, Nielsen, ce-ai face tu în locul meu ?

Steel înțelese că nu i-or servi la nimic să comunice cu nava. Acum se afla la joasă altitudine și, chiar dacă s-ar fi putut reîntîlni, transbordarea lui ar fi fost imposibilă. Dedesubt se găsea o planetă oceanică, clocotind de spumă roșie, tălăzuită. Își holbă ochii, resemnat. Pe urmă...

Văzu pămîntul solid, cînd înălțimea scăzu la cinci sute de metri. O stîncă netedă și cenușie, ivită din valuri, foarte înaltă, plată și rotundă — nici măcar o sută de metri de uscat. Șalupa coborî ca o piatră și, cu o forță mai mare decît un meteorit, lovi stînca, astfel că motoarele explodară sub violența șocului. Cu toate astea comandantul se pomeni teafăr și nevătămat, fără să-și aducă aminte ce făcuse ca să-și miște brațele și picioarele, fără să înțeleagă cum de nu i se rupseseră oasele.

Se pomeni alături de o grămadă de fiare încă arzînde, de cabluri și de plăci care se zbîrceau. Steel rămase mai mult de cinci minute ca un somnambul, incapabil să priceapă ceva. Pe urmă, cînd fierăriile fură destul de răcite, se apropie de ceea ce cu cîteva minute înainte fusese cabina de pilotaj. Din aceste rămășițe putu scoate radioul, cîteva baterii și o butelie de oxigen. Cum de nu explodase ? Era cu adevărat un miracol ; restul era cu totul de neutilizat.

Dar postul emițător nu funcționa. Steel privi împrejurul său disperat. Marea era roșie, roșie ca sîngele, un ocean sîngeriu, ca o purpură pînă la orizont. Niciodată în viața lui nu încercase

a asemenea deznădejde, o senzație de izolare atît de perfectă. Era singur, împresurat de ape, de singurătatea aceea roșie, strivitoare centru al lumii.

Cerul semăna cu un enorm drapel zdrențuit, cu norii săi negri, violeți, stacojii, cu luciri stinse în crepuscul.

Apoi, deodată, se făcu întuneric. Atunci bolta cerească fu însuflețită de fulgerări intermitente, la început slabe, apoi intense; marea căpătă o culoare de cerneală, iar el, el se afla acolo cu degetele crispate căutînd firele, valvele; ca un orb se încurca printre condensatoare și oscilatoare.

Nu se auzea nimic, nici o voce, nu exista nici o speranță. Observă că extremitățile laringofonului său fuseseră zdrobite și-i era cu neputință să le repare fără un aparat de sudură. Nu va izbuti să facă nici o transmisie. Dar receptorul? Pentru ce receptorul nu dădea nici un semn de funcționare?

— Neisprăviții, mormăi în sinea lui, vor să mă părăsească aici.

Își controlă comutatorul fixat de centură. Minusculul aparat capabil să transmită undele sonore în interiorul căștii părea neatins. „Să fie stricat? Poate că radioul funcționează, dar dacă am o pană la comutator nu pot auzi nimic". Ca să verifice dacă difuzorul merge, trebuia să-și scoată casca, spre a îngădui undelor sonore să ajungă direct la urechile lui. Însă nu putea face una ca asta, ar fi însemnat o moarte sigură, fulgerătoare.

Imensă, un fel de magnolie de foc se ivi din ape, la orizont. Era un satelit, un glob vîrstat cu roșu, asemenea unui ochi. Marea luă din nou o tentă sîngerie; lumina unei palide dimineți căzu pe colțul său de stîncă. Lui Steel îi trecu un fior prin trup.

Bateriile combinezonului său păreau isprăvite, cu siguranță ceva se rupsese, poate un contact între fire, de aceea căldura era împiedicată să treacă în mod uniform prin toate elementele scafandrului.

Steel se întinse pe pămînt, cu brațele încrucișate pe piept, și privi cerul ca și cum ar fi căutat acolo, sus, astronava.

Krakenul nu exista numai în subconștientul comandantului. Jos, în adînc, dincolo de zona algelor roșii, unde lumina ajungea abia ca o luminescență străvezie, aproape imperceptibilă, monstrul aștepta.

În decursul secolelor, specia se învățase să recunoască apropierea „prilejului". Acesta se repeta cu o regularitate mecanică. Niciodată nimic nu intervenise ca să schimbe sau să întîrzie cursul evenimentelor.

Pe lespezile de stînci, ciuperci și microorganisme se înmulțeau fără încetare — hrana preferată a krakenului. În zadar ai fi încercat să te cațeri pe acești pereți goi și netezi, în van ai fi căutat un mijloc de a te prinde. Krakenul știa asta. Dar el știa și că în

curînd se va ivi „prilejul", și pentru aceea aștepta nemișcat, turtit, pe fundul apei.

„Neisprăviții, își spuse din nou comandantul, au plecat, au plecat fără mine".

Un vînt înghețat mătura fără încetare colțul de stîncă, făcînd să freamete capetele firelor ce spînzurau dintr-o conductă crăpată a șalupei ; ba sufla cu violență, ba se domolea, ca și cum ar fi vrut să se oprească, dar îndată se pornea cu aceeași furie insuportabilă.

Steel îngenunche pe țărm. Valurile mușcau stînca, talazuri năpraznice ajungeau uneori pînă în vîrful ei. Între timp, uriașul satelit se ridică pe cer ; curînd urma să ajungă la zenit, provocînd o imensă maree, cu totul ieșită din comun.

Comandantul examină solul : era puțin umed, granulos, și nu se găsea acolo nici o urmă a vreunei imersiuni anterioare. Începu atunci să spere că imensul flux, chiar cînd va ajunge la punctul său maxim, îl va cruța. Dar nu era sigur.

„Voi muri de frig, gîndi el, bateriile din scafandru se vor epuiza înaintea oxigenului. Ori poate că..." Existau cel puțin douăzeci de feluri ca să termini la iuțeală, ca să nu suferi de prisos : te poți arunca de sus de pe stînci, îți poți scoate casca, îți poți smulge tubul de oxigen... sau mai era și revolverul. O spaimă cumplită făcea să-i zvîcnească tîmplele ca sub impulsul unui piston.

Spre a scăpa de vîntul glacial, Steel se întoarse și se lungi, cu ochii pironiți pe cerul dușmănos, simțindu-și pieptul strivit sub greutatea universului întreg. Una, două, trei, patru... aidoma unui orologiu nebun, inima scanda durata agoniei, frînturi de discuții, fotograme ale vieții sale trecute, gînduri pulverizate ce lunecau spre genune. Unu, doi, trei, patru... saboți greoi, un lugubru ciocănit, o cavalcadă nesfîrșită de walkyrii peste caldarîmul inimii, durere și spaimă, neîncetat spaimă... Unu, doi, trei, patru... Nu era gîndul său ! Era o voce plîngăreață. Urmă un șoc dureros în timpane.

— Unu, doi, trei, patru... Apel de sintonie. Unu, doi, trei, patru...

— Kurt ! Dumnezeule ! Sfinte Dumnezeule, era Kurt ! Nu-l părăsiseră deci. Iar el era acolo, sorbea cuvintele și silabele și rîdea. Nu-l părăsiseră ! Da, desigur, acum își dădea seama de ce nu fusese în stare să audă de la bun început. În jurul planetei exista un ecran ionizat. Acum „Colombo" zbura pe orbită la joasă altitudine, iar undele radio nu întîlneau nici un obstacol, ba dimpotrivă... Ce zicea Kurt ? Ah, da, oscilatorul... Kurt zice că pe „Colombo" fluieratul oscilatorului ajunge lămurit, Kurt zice să-ncerc să..., dar cum aș putea s-o fac ? Laringofonul e distrus.

— Comandante (era Nielsen, glasul lui Nielsen, pilotul), poate că numai aparatul de transmisie a rămas în pană. Trebuie să știm dacă ai primit mesajul nostru. Dacă l-ai primit, treci pe nouă megacicli.

Steel alergă spre postul de transmisie și învîrti maneta pînă ce acul se opri la a noua gradație.

Vocea lui Nielsen i se rostogoli în cască, întocmai ca o avalanșă :

— Foarte bine, am priceput. Dumneata ne poți capta, însă nu poți transmite. Ascultă cu atenție, comandante, vom comunica prin intermediul fluieratului de la oscilator. Eu voi pune întrebări, dumneata vei schimba comutatorul de la nouă la șapte megacicli, pe urmă de la șapte la nouă și așa mai departe. Variații pentru răspunsurile afirmative, nici o schimbare pentru cele negative. Ești în pericol ?

Steel suci maneta pînă la a șaptea gradație.

— Ți-am localizat poziția cu ajutorul relevatorului, transmise Nielsen. Acum sîntem aproape de normal, la un interval de abia cinci grade. Teleobiectivul arată o imensă întindere de apă. Există pe acolo vreun loc de coborîre ?

— Da, răspunse Steel învîrtind maneta.

— Bine, vom descrie încă o orbită. Vom fi jos în aproximativ 90 de minute. Ai destul oxigen ?

— Da.

— E frig ?

— Da.

— Și pericolul îl poți înfrunta încă nouăzeci de minute ?

Steel privi fix marea amenințătoare. Nivelul apei crescuse din nou. Și marea părea încă departe de punctul său maxim. Nu știa ce să răspundă. Se gîndi atunci să treacă la opt megacicli. După zece secunde, vocea lui Nielsen ajunse la el.

— Te-am înțeles, comandante. Răspunsul dumitale e îndoielnic. Revino pe nouă megacicli și rămîi pe recepție. Nu știm care e primejdia ce te amenință, în orice caz... Curaj, totul va merge de minune ! Eu mă întorc la postul de pilotaj și las microfonul în seama lui Kurt, a lui Pelissier și a lui Giannini. Stau toți grămadă în jurul meu. O să-ți vorbim rînd pe rînd, pentru a-ți ține tovărășie. Sus inima, comandante, și rămîi pe recepție ! Duncan e aici, cu ultimele noutăți de pe Pămînt. Sînt proaspete de tot : abia dacă au două săptămîni de la transmisie.

Steel nu-l mai asculta ; o cupolă întunecată, monstruoasă și palpitîndă tocmai se ivea la vreo sută de metri de stîncă. Era krakenul. Comandantului îi trecu un fulger prin corp, golindu-l de toată energia. Krakenul ! Doamne, Dumnezeule mare și îndurător, era coșmarul, groaza lui concretizată, reală. Tremurînd, incapabil de cea mai mică mișcare, ca și cum ar fi fost lovit de paralizie, Steel fixa sutele și sutele de tentacule ale monstrului ; negre ca niște șerpi de smoală ce se ridicau și recădeau plesnind apa.

„...Comisia siriană pentru liberul schimb a sosit la aeroportul din Brazilia cu o întîrziere de patruzeci de ore..." Daniel Duncan căuta să imite glasul moliu al spicherului de la Radio-Terra.

Steel se uita țintă la monstru. Nu avea ochi, doar dacă nu cumva cele două pete de pe acel corp înspăimîntător ce-și revărsau fosforescența ca două explozii în negativ... „Dacă sînt ochi... M-a zărit, murmură Steel, m-a zărit, e pe cale să mă observe".

„Propunerea delegației norvegiene a fost respinsă cu majoritate de voturi. Totuși, unii dintre cei răspunzători au rezerve în privința acestei chestiuni. Într-adevăr, se pare că moțiunea va fi ulterior... Comandante, mi se pare că nu e cazul să continuăm. E aici Pelissier, care dorește grozav să-ți povestească una dintre micile lui istorioare idioate... Iată, îi cedez microfonul".

Cu o mișcare lentă și mlădioasă, krakenul se porni la asaltul stîncii, desfășurîndu-și tentaculele în toată lungimea lor, dar neizbutind să atingă marginea platformei de roci.

— Comandante, chestia asta mi-a fost povestită de un mus de pe „Saturn", într-o zi cînd am făcut escală pe a cincea planetă din Vega, ca să ne aprovizionăm cu plăci anodice.

Steel fu cuprins de groază. Apa urcase cu alți doi metri, încă un sfert de oră și absolut nimic nu-l va mai împiedica pe kraken să se cațere pe stîncă. Pelissier continua să povestească fleacuri, ceilalți rîdeau, și această pădure de liane vii se mișca fără încetare, se agita sub suflul vîntului ca o coamă a meduzei.

Nu vor ajunge la timp. Ei nu vor putea ști ceea ce se afla în fața lui.

Vocea răgușită a doctorului Schrobb îi ajunse la urechi :

— Sînt eu, doctorul Schrobb, comandante. Curaj, vom fi acolo în mai puțin de o oră. Glasul făcu o pauză foarte lungă, apoi reîncepu șovăitor : Comandante, îți vorbesc ca medic. Da, pe scurt... știu că ți-e frică. Știu și că, atunci cînd ești singur, subconștientul dumitale își scoate tentaculele. Ei bine, dacă vezi acel kraken, nu te lăsa tîrît de panică. Închide ochii : krakenul nu există, e doar un mit, dumneata însuți ai spus-o de nenumărate ori...

Căută să-l îmbărbăteze, toți căutau să-i dea curaj, fiindcă toți îi cunoșteau meteahna. Dar nimeni nu știa ceea ce era în străfundul lui : neliniștile, spaimele care-l urmăriseră din adolescență. Nimeni n-avea habar de misterele ce ardeau înăuntrul său, de spaimele-i din te miri ce, de așteptările...

O tentaculă se ivi, sus, la marginea stîncii, ondulînd, coborînd cu grijă în căutarea unui locșor de care să se poată prinde. Steel își pregăti arma.

Ciudat, mîinile nu-i mai tremurau. În sufletul său spaima atinsese paroxismul, dar întregu-i trup reacționa acum cu o extremă

luciditate; mişcările îi erau precise şi controlate. Trase primul foc; mîna care ţinea arma nu resimţi însă nici o vibraţie. Apăsă pe trăgaci de două sau de trei ori, cu furie. Nimic, pistolul se blocase.

Între timp, o altă tentaculă se fixase pe marginea platformei. Steel se ridică şi începu să scotocească printre rămăşiţele şalupei, căutînd ceva ce i-ar fi putut folosi ca o armă tăioasă. Poate că minusculul panou smuls din şalupă ar putea merge, pivotul alcătuia un fel de mîner, iar tabla lui retezată te făcea să te gîndeşti la tăişul unui topor. Cu amîndouă mîinile, Steel apucă această secure improvizată şi, cu o violenţă de care nu s-ar fi crezut în stare, lovi prima tentaculă. O ţîşnitură de sînge negru îi murdări viziera căştii, un braţ ca un şarpe zbură în aer şi recăzu neînsufleţit.

Steel îşi îndreptă atenţia spre celelalte tentacule, securea sa lucră neobosită, tăind, sfîşiind. Acum tentaculele ciopîrţite cu zecile acopereau terenul jur împrejurul său, dar altele se iviră, se agăţară de stîncă şi înlocuiră pe cele tăiate. Krakenul nu părea să sufere. Metodic, neînduplecat, cîştiga teren, cu toate numeroasele-i mutilări. Pelissier îşi reîncepu glumele.

— Comandante, încă treizeci şi patru de minute. Curaj! Acum îţi voi istorisi întîmplarea marţianului care şi-a tăiat coada ca să...

Era desăvîrşirea unei drame. Lui Steel i se păru că toată viaţa lui fusese o presimţire, o lungă suită de introduceri stupide şi sterpe, pentru a se termina aici, în emoţia unui sfîrşit tragic, nemaipomenit. Acum înţelegea asta foarte limpede. Era ca şi cum el şi krakenul îşi dăduseră întîlnire dintotdeauna în decorul acestei planete necunoscute şi îndepărtate; o scenă tare, făcută pentru doi actori care, de secole, îşi disputau rolul principal. Doi actori: Omul şi Bestia.

Atunci de-abia îşi dădu seama de aceasta, chiar în timp ce făcea bucăţele ultimele tentacule ale monstrului. Steel se simţea liber, dezrobit de orice constrîngere, de orice opreliște. Frica îi dispăruse. Frica îi dispăruse!

Cu sălbăticie, lovi încă o dată cu securea în jos, dar nu nimeri ţinta, abia zgîrie grosul şi vîscosul braţ al krakenului. Tentaculul se retrase cu o smucitură şi, despicînd aerul, se aruncă iute înainte. Steel nu-l putu ocoli cu totul şi fu atins la piciorul stîng, cam la înălţimea genunchiului. Grosimea combinezonului cosmic nu-i servi la nimic, simţi un trosnet al osului, ligamentele îi deveniră negre şi arzătoare şi el se rostogoli la pămînt.

— Blestematule! mormăi comandantul, străduindu-se să se scoale; dar o durere foarte ascuţită, zvîcnitoare îl sili să renunţe. Avea piciorul rupt. Zăcea la cinci sau şase metri de marginea stîncii. Acum imensa cupolă neagră şi palpitîndă a krakenului era foarte vizibilă, ieşind din apă peste nivelul stîncii.

— Ți-am tăiat labele, urlă Steel, ți le-am tăiat aproape pe toate. Nu vei reuși să te cațeri aici.

Ochii umezi ai monstrului, asemănători unor globuri de gelatină, îl fixau ; o despicătură roșie și profundă ca o pîlnie se deschise în mijlocul acestui corp monstruos : gura.

Apoi încet, ca într-un vis, trei, patru, zece, douăzeci de pseudopode începură să iasă din această cocoașă înspumată. Se înălțau, înaintau... și germinau cu zecile, luau formă solidă, se alungeau, se umflau, pentru ca să se transforme în noi tentacule absurde.

„S-a isprăvit", gemu epuizat Steel.

Totul se sfîrșise, tocmai în momentul în care Pelissier și Giannini îi spuneau :

— Comandante, încă paisprezece minute.

Totul se sfîrșise. Dar poate că obținuse ceva. Da, cîștigase lucrul cel mai important, acela pentru care luptase întreaga viață ; victoria asupra fricii. Din cauza acestei frici se îmbarcase el, din cauza acestei frici alesese el meseria cea mai periculoasă, cea mai nesigură, cu cele mai multe riscuri. Făcuse totul pentru a-și învinge frica — iată secretul teribil, înjositor, de care voia să se elibereze cu orice preț. Chiar atunci cînd observase că frica nu mai constituia un mister pentru nimeni, voise să continue, sperînd că într-o zi...

Acum înțelegea. Frica este numai premergătoare pericolului, e doar momentul în care fantezia se dezlănțuie, cînd sensibilitatea crește nemăsurat. Steel înțelese și recunoscu că, în minutul primejdiei, nu cunoști spaima. E o clipă aparte, ce scapă voinței, ce depășește funcțiile adrenalinei și ale glandelor suprarenale. Sau poate că spaima este întocmai ca un curent electric care la un anume voltaj provoacă tremurul trupului, la un voltaj superior provoacă durere și spasme, însă care, la încărcături enorme, nu mai creează nici o suferință organismului. Krakenul aflat aci, înaintea lui, era întruchiparea fricii supreme pe care și-o putea imagina, era oroarea, coșmarul, tortura mai ales a psihicului său exacerbat. Prin însuși faptul că monstrul exista aievea, în afara conștiinței lui, el nu mai putea să-i producă spaimă.

Timp de o secundă, doar o secundă, imaginația sa chinuită se opri la gîndul a ceea ce urma să i se întîmple. Se uită țintă la lianele de carne neagră ce se frămîntau, la hidoasa pîlnie care-l va aspira ca într-un vîrtej.

„Nu vreau să închid ochii, gîndi el, vreau să mor în așa fel încît să-mi răscumpăr tot trecutul". Își concentră toată atenția asupra cuvintelor pe care Pelissier i le spunea, căutînd să le înțeleagă sensul.

„Aș vrea să rîd, gîndi el, aș vrea să mor rîzînd". Dar Pelissier își întrerupsese a nu știu cîta istorioară tocmai la momentul oportun. Steel auzi voci care se amestecau, se întrerupeau, cuvinte ciuntite, vorbărie amestecată.

— Du-te, zicea Kurt. Fără balalaică... Știi bine că n-o poate suferi.

Şi Nielsen :

— O faci dinadins, nu-i aşa ? Fiindcă acum nu-ţi mai poate spune nimic.

— Vă dau cuvîntul că n-am nimic împotriva lui — era chiar Vjoninov cel care vorbea. Vreau doar să-i ridic moralul. Vocea radaristului răsună în cască : Vă aduceţi aminte, comandante, cînd v-aţi supărat pe mine pentru că am cîntat din balalaică ? Da, comandante, sînt eu, Vjaninov. Mi-am luat şi balalaica. Ascultaţi-mă, ştiu un cîntec ce nu se poate să nu vă placă ; e vechi de trei secole. Dacă o să vă supere să-l auziţi, cînd vă veţi întoarce, n-aveţi decît să-mi faceţi ce vreţi. O să vi-l cînt. E vorba într-însul de speranţa unui ţăran că lucrurile se vor schimba... ştiţi, în epoca Revoluţiei din Octombrie, care pentru ţara mea a însemnat un moment hotărîtor... Pe scurt, cîntecul povesteşte despre stepă, despre grîu şi despre viitor. E închis în el tot sufletul poporului rus. Iată-l. Comandante, să-mi faceţi ce vreţi... acum însă, ascultaţi-mă..

Pe Steel tentoculele îl atinseseră ; gura monstrului pîndea căscată larg.

— Bun rămas, prieteni, iar tu, dă-i drumul mai iute, Vjaninov, dă-mi un pic de muzică !

Steel auzi primele sunete, ciupite cu moliciune, adînci. Apoi tonul melodiei urcă. I se păru că era „Marea poartă a Kievului" de Mussorgski ; resimţi întreaga forţă a imnului de izbîndă pe care marele compozitor îl făcuse să vibreze în acea descriere. Da, era povestea unui ţăran ce-şi priveşte ogorul, forţa unui întreg popor... Dar era de asemenea în el povestea unui echipaj care, în cele din urmă, a descoperit că ţine la un om pînă atunci batjocorit şi combătut.

Şi chiar atunci se petrecu un miracol. Steel nu-şi dădu bine seama, fiindcă în acea clipă avea impresia că sunetul balalaicii era comentariul cel mai larg al izbînzii sale asupra morţii. Pe urmă văzu şi, în sfîrşit, înţelese şi pătrunse ceea ce vedea. Izbucni într-un rîs homeric, care-i răsună în cască, urmat de un nou hohot de rîs şi de încă unul. Nu se putea stăpîni. Spectacolul braţelor tentaculare ce se agitau în ritmul muzicii, asemenea unor şerpi vrăjiţi de fakiri, era mult prea comic, cel puţin pentru el, care băuse pînă la fund cupa amărăciunii.

Krakenul părea un uriaş şi grotesc dansator ameţit de băutură. Se sucea mereu într-un fel ritmic, tremurînd pe picioarele-i spiralate, dar nu înainta cu nici un centimetru. Între două accese de rîs, comandantul se gîndi la mitul lui Orfeu, al lui Orfeu cel ce îmblînzeşte sălbăticiunile. Şi atunci, cu toate că ştia că pe „Colombo" nimeni nu-l poate auzi, strigă :

— Haide, Vjaninov ! Nu te lăsa, zi-i înainte ! Nu te opri, pentru numele lui Dumnezeu !

*

Cinci minute mai tîrziu, „Colombo" coborî pe platoul stîncos, şi Kurt, din turela mijlocie, fulgeră monstrul cu o grenadă de cobalt. Krakenul căzu în adîncul fără fund, azvîrlind peste stîncă un potop de trîmbe roşii.

Duncan şi Pelissier ieşiră amîndoi deodată. Îl ridicară pe comandant şi-l transportară în astronavă.

— Unde e Vjaninov? întrebă Steel îndată ce putut să-şi dea jos casca. Toţi stăteau grămadă în jurul lui, în afară de radarist.

— Unde e Vjaninov? repetă comandantul.

Vjaninov era jos, pe scări, ţinînd încă balalaica în mînă şi plecîndu-şi ochii, asemenea unui cîine ce aşteaptă mustrări. Steel îi făcu semn să se apropie şi-i spuse pe nerăsuflate:

— Bravo! E cu adevărat o melodie frumoasă. Apoi întinse mîna şi, cu un deget experimentat, atinse corzile instrumentului. Minunată! exclamă el şi leşină.

Azi, Leo Steel e un om temerar. Lucrurile s-au schimbat cu desăvîrşire; nici un ins nu îndrăzneşte să mai vorbească de timpurile dinainte de kraken. Azi, Leo Steel e cu adevărat demn de numele său...

În româneşte de
GHEORGHE—VIOREL CIUBĂR

UMOR

— Sînt profund dezamăgit! Mă aşteptam ca planeta asta să ne rezerve totuşi unele surprize...

Desen de VIOREL SANDU

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire,
muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coolllo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

Citiți publicațiile noastre:

COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

IULIE 1971

PREȚUL 1 LEU

41001